1

Проживали у місті
коти.
Все було в них:
пухнасті хвости,
срібні вуса,
чутливі вуха.
Не було в них лише
капелюхів!

А про них
мріяв кожен кіт,
щоб казати:
— Привіт! Привіт! —
ще й при цьому,
немов за звичкою,
капелюх
піднімати ввічливо.

А інакше
котам хвостатим
не хотілося зовсім
вітатись,
і ходили коти,
нявчали —
один одного
не помічали...

2

Але якось
рішили коти:
— Капелюшника

треба знайти!
Хай пошиє нам
капелюхи
з дірочками
для кожного вуха,
щоб нарешті
котові кіт
зміг сказати:
— Привіт! Привіт! —
Ще й при цьому
в лапі кошлатій
капелюха свого
підняти!

3

І задерли коти
хвости —
і помчали містом
коти!

Цілу ніч, розбишаки,
гасали —
капелюшника скрізь
шукали.

Аж нарешті
у передмісті
набрели
на будиночок чистий,
де сіяла
вервечка літер:
КАПЕЛЮШНИК —
НАЙКРАЩИЙ В СВІТІ!

4

І зраділи коти
страшенно!
Задзвонили,
немов навіжені,
ще й у двері
загрюкали лапами,
волохатими
та кошлатими.
А коли занявчали
щосили —
капелюшника
враз розбудили!

Капелюшник
розплющив очі,
переляканий,
з ліжка скочив
і, схопивши
свою одежу,
заволав
скільки сил:
— По-же-е-жа!!!

Але тільки-но
вибіг з хати,
як побачив
котів хвостатих.

— А! Це ви,
розбишаки вусаті,
не даєте мені
поспати?!
Ще ж зірки

не погасли в небі!..
Ну, кажіть-но,
чого вам треба?

5

І сказали йому
коти:
— Капелюшник
найкращий —
ти!
Тож поший
нам усім
капелюхи
з дірочками
для кожного вуха,
щоб нарешті і ми,
вусаті,
один з одним
змогли вітатись!

— Ні!
Такому
не буть ніколи! —
заволав
капелюшник голий.—
Тато шив,
і дідусь мій шив
ДЛЯ ЛЮДЕЙ,
а не для котів!
Тож ідіть собі геть,
вусаті,—
дайте далі мені
поспати...

6

І пішли по домівках
коти —
срібні вуса,
пухнасті хвости,
бо зосталися
без капелюхів
з дірочками
для кожного вуха...

Ось тому-то
коти вусаті
ще й донині
не люблять
вітатись...